

Donem-li, de veritat, una oportunitat a la pau

Sens dubte, ha arribat el moment que tots els demòcrates desitjàvem: responent a la conferència internacional de pau de Donosti, ETA ha anunciat en un [comunicat](#) “el cessament definitiu de la seva activitat armada”, en considerar que “a Euskal Herria s’està obrint un nou temps polític”, que ofereix “una oportunitat històrica per a donar una solució justa i democràtica al secular conflicte polític”.

Declaració tant anhelada com esperançadora que cal que —aquesta vegada sí, i *de veritat*— entre tots convertim en una realitat. Amb la cautela deguda, però amb la voluntat d’acabar finalment amb el malson de la violència que des de fa tants anys pateix Euskadi. Actuant, cadascú dins de l’àmbit particular que li correspongui, amb l’escreix de responsabilitat que els moments crucials exigeixen.

Deixant de banda, doncs, personalismes o interessos partidistes de curta volada, així com prejudicis, conceptes sense fonament —“treva parany” i similars— i inflexibilitats granítiques que no tan sols no duen enlloc, sinó que dificulten encara més una situació prou difícil. És el temps de demostrar si els diversos actors d’aquest drama saben situar-se a l’alçada del moment històric que els correspon viure. Primer de tot els terroristes, per descomptat, però després tots els altres.

Per a aquells que s’entestaran en parlar de xantatges inadmissibles o de recordar el fracàs de les declaracions similars, cal remarcar que cap d’elles s’hi pot equiparar: en aquesta ocasió ETA no es refereix a una treva “indefinida i unilateral”, com el setembre del 1998, ni a un “alto el foc permanent”, com el març del 2006, sinó al “cessament definitiu de la seva activitat armada”. Precisament, doncs, allò que —junt amb el lliurament de les armes— li reclamaven com a condició *sine-qua-non* tant el govern com les forces conservadores espanyoles.

Per aquesta raó, és importantíssim posar l’èmfasi en el fet que aconseguir que es produeixi el segon i imprescindible pas endavant del procés —l’esmentat decomís de les armes— no requereix cap mena de concessió per ni renúncia democràtica. Als al contrari, el que cal és enfortir-la, fent el que no s’ha volgut fer mai fins ara: aplicar estrictament la legislació penitenciària espanyola i traslladar els presos terroristes bascos a centres d’internament pròxims al seu domicili. Amb el mateix rigor que s’exigeix el compliment íntegre de les condemnes imposades als terroristes.

Duent a terme aquesta acció tan poc compromesa com obligatòria, s’assoliria un triple objectiu: el govern espanyol posaria en evidència allò que separa els demòcrates dels no demòcrates, obligaria ETA a procedir a la seva efectiva desmilitarització i evitaria d’arrel la possibilitat que algú deixés entreveure que existeixen sectors polítics espanyols que —malgrat les seves contínues proclames— no estan especialment interessats en la desaparició del terrorisme basc, atès que consideren que “contra ETA vivim millor”.

divendres, 21 d’octubre del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelapaula.cat

Informació sobre els drets

